

N:o 117.

Af Herr J. Sääf: Om underdånig skrifvelse angående uppgörande af förslag till ny tulltaxa samt att med afslutande af handelstraktat med främmande makt måtte anstå, till dess sådant förslag hunnit af Riksdagen prövas.

Den betryckta ekonomiska ställningen inom nästan alla industriella näringsgrenar i landet och deraf härledda minskning i statsverkets inkomster, gör det till en pligt för Riksdagen att vara betänkt på användandet af sådana medel och utvägar som icke allenast afhjelpa statsverkets närvarande finansiella svårigheter och behof, utan äfven förmå grundlägga ett för vårt inre näringslif, dess framtida trygghet och utveckling förmånligare, och af utlandets och världshandelns växlingar mindre beroende tillstånd än det närvarande.

Ingen lärer påstå att vårt land inom sig saknar vilkoren och medlen för utvecklingen af en produktiv kraft äfven på det industriella området, en kraft som, derest kloka anordningar från statens sida medgifva dess fulla användande skall bringa välmåga och förnöjsamhet bland vårt folk och för staten öppna finansiella källor som icke försina. Söker man utforska anledningen till det nuvarande betrycket, har mången till svar en lång slutföljd af orsaker och verkningar, som till en del, sant nog, må tillskrifvas oss sjelfva, men hufvudsakligen har samband med utländska förhållanden, såsom krig, osunda spekulationer och en öfverproduktion som ej af världshandeln kan absorberas.

Den ställning vi intaga inom alla länders industri gör dock nämnda anledningar mindre tillämpliga på våra förhållanden; ty endast med några få, om än ganska viktiga artiklar komma vi inom världshandeln i täflan med andra nationer, men för vårt öfriga näringslif och dess produkter äro vi hänvisade till vår inhemska marknad. Att icke der blifva undanträngde af utlandets öfverproduktion och deraf alstrade

ruinerande pris, bör således vara förnämsta ögonmärket för en klok anordning från statens sida; att denna bör åvägbringas på tullagstiftningens väg ligger nu för öppen dag, och att detta kan ske utan fara för öfverdrifna prisstegringar å inhemska produkter, derom vittnar det omdöme, som vid de internationella verldsutställningarne gifvits åt svenska industriens alster, och omfånget af den verksamhet som så många lifskraftiga industrigrenar, täflande hvar inom sig i prisbillighet, redan ega, och hvars eftersträfvade fulla utveckling endast återhålles af en tryckt marknad och bristande afsättning.

Ser man med eftertanke på den enorma utländska tillförseln af sådana produkter som äfven äro föremål för svensk industri, kan man icke undgå att anställa en jämförelse mellan vår tulltariff sådan den är och sådan den borde vara för att på den inhemska marknaden gifva det utrymme åt svenska produkter som väl i främsta rummet bör tillkomma dessa. Under en tid, då öfverproduktion i utlandet nedjagat prisen under produktionskostnaden, och numera nästan alla nationer genom en klok ändring af deras tulltariffer söka undvika verkningarne deraf och på samma gång förebygga det ekonomiska förfall inom sig, hvarom vi för närvarande hafva en så bitter erfarenhet äfven hos oss, är det, synes mig, en oafvislig pligt, att äfven vi begagna den utväg till ekonomiskt oberoende som på tullagstiftningens väg står oss öppen.

Af någon inre öfverproduktion i allmänhet kan det land icke sägas lida, som årligen mottager stora massor från utlandet af hvad vi sjelfve kunna producera; må vi derföre, medvetna om vår egen kraft, låta densamma fullt utveckla sig; och de framsteg på det industriella området, som skulle blifva en följd af den ökade verksamhet som framalstrandet och tillverkningen af endast någon del af det som nu från utlandet införas, skola utan tvifvel medföra välsignelse för alla hvilkas dagliga bröd endast genom regelbundet arbete kan förvärfvas, på samma gång som en derigenom uppkommen allmänna välmåga sätter statsverkets finanser i jemvigt med dess behof. Med de utsigter, som nuvarande förhållanden erbjuda såsom sannolika för framtiden, skola vi måhända riksdag efter riksdag nödgas ängsligt speja efter nya skatter till betäckande af oundgängliga statsutgifter, derest icke Regering och Riksdag enigt samverka att, på sätt här blifvit antydt göra det möjligt för det nationella arbetet och företagsamheten att framalstra och utveckla det allmänna välståndet.

Men en ökad produktion fordrar ökad afsättning; — att lita på och afvakta en ökad konsumtionsförmåga hos ett folk i ekonomiskt betryck vore ju oklokt — således en ökad afsättning inom det marknads-

område i landet som nu till allt för stor del inkräktas af utländska produkter, och för hvars tillverkning arbetslönerna kunna och böra stanna hos vårt eget lands arbetarebefolkning, som hittills, i motsats till utländska exempel, genom laglydnad, ordning och arbetsamhet gjort sig väl förtjent af att så väl Riksdagen som Regeringen på ett verksamt sätt söker befrämja äfven deras intressen, helst dessa här sammanfalla med hela landets. — Men för att sjelfständigt kunna handla i den antydda rigtningen måste vi hafva fria händer och vara oberoende af de utländska band som traktater med främmande makter pålägga. — Då med innevarande års utgång ett sådant band med franska handelstraktatens utlöpande bortfaller, och vid minnet af dess tillkomst, då Riksdagen först efter afslutningen fick kännedom om den traktatsenliga tulltaxan, ehuru tullmedlen af grundlagen räknas till bevillningen, och med stöd af hvad här i öfrigt blifvit anfördt, tager jag mig friheten föreslå att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller:

1:o att Kongl. Maj:t täcktes åt ett tillräckligt antal sakkunnige män uppdraga att, så tidigt som erfordras för att blifva föremål för ompröfning vid nästa års riksdag, uppgöra förslag till ny tulltaxa, bygd på sådana grunder att landets näringsidkare må kunna bestå i konkurrens med idkare af samma näring i andra länder; samt

2:o att någon handelstraktat med främmande makt icke må afslutas förr än Riksdagen blifvit i tillfälle pröfva och godkänna det i 1:sta punkten omnämnda eller annat tulltaxeförslag.

Stockholm den 28 Januari 1879.

Jöran Sääf.